

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMANA DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

Om și apele

S-a întunecat văzduhul de mulțimea norilor, care au revărsat peste pământuri, peste case, peste oameni apele învolburate și tulburi ale fluviilor, ale râurilor, ale pârâielor, devenite și ele râuri și fluvii. Parcă e o amintire de la începuturi.

Istoria ne arată că astfel de calamități au existat în diferite perioade și diferite părți ale pământului. Și în țara noastră avem mărturii despre revărsările apelor.

Ultima revărsare a fost în 1970 ca după cinci ani să ne încerce iarăși puhoiul apelor.

Ceea ce însă este de remarcat în chip deosebit nu sînt apele, ci omul care se luptă cu apele și le biruiește prin solidaritatea întregului popor. La chemarea Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, care este mereu prezent în locurile cele mai grele și însuflețește pe toți la luptă, la muncă neprecupețită, e mobilizată întreaga țară și înfruntă cu abnegație și eroism încercările acestor zile.

Am fost pe teren în locuri unde pământul a început să se miște și biserici și case să se crape, să se dărîme, și unde toți — bărbați și femei, tineri și bătrîni — au luptat zi și noapte ca să îndrepte viiturile spre văi și să salveze oamenii și bunurile obștești și personale.

Am cercetat zona Blajului, Mediașului, Sighișoarei, Făgărașului, Alba Iulia, Tîrnăveni, Agnita, Crăciunelul de Sus ș. a., unde am constatat că preoții și credincioșii noștri sînt la datorie și se integrează deplin în efortul general de recuperare a imenselor pagube pricinuite de calamitățile din aceste zile.

E o dramă adîncă să vezi case și acareturi inundate și prăbușite, e însă înălțător să simți pulsul întregului popor, care își urmează conducătorul iubit. Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu — suflet din sufletul acestui popor — este cel mai înalt exemplu de identificare totală cu viața și idealurile tuturor fiilor patriei noastre scumpe, România socialistă. Una cu întreg poporul, Domnia Sa însuflețește pe toți la luptă și muncă neprecupețită, ca, depășind impasul acestor zile, să se înalte iarăși toată țara în lumină și să se dezvolte într-un ritm accelerat, ca să se îplinească și să se depășească planurile acestui cincinal și ale cincinalului următor.

Îndemnăm și pe această cale preoții și credincioșii noștri să continue participarea lor la eforturile întregului popor pentru înlăturarea grabnică a efectelor inundațiilor.

Ca fii ai Bisericii străbune, care a fost totdeauna alături de bucuriile și durerile poporului, să nu uităm că dăruirea pentru binele obștesc este și porunca Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, care ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții cu iubire jertfelnică. Acesta este și îndemnul Sfinților Apostoli, oameni simpli ieșiți din popor, care ne îndrumă să ne facem datoria și „să lucrăm cu mîinile voastre, precum am poruncit vouă“ (I Tes. 4, 11).

† NICOLAE MLADIN

Mitropolitul Ardealului
Membru în Consiliul Național
al Frontului Unității Socialiste

Vizita Prea Fericitului Părinte Patriarh JUSTINIAN la Locurile Sfinte

Răspunzînd invitației Sanctității Sale Benedict, Patriarhul Ierusalimului și a toată Palestina, de a face o vizită la Ierusalim și la Locurile Sfinte, P. F. Părinte Patriarh Justinian, însoțit de o delegație de ierarhi și preoți, a făcut o vizită în Țara Sfîntă între 20—30 mai 1975. Din delegația Bisericii Ortodoxe Române au făcut parte: I. P. S. Iustin, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, I. P. S. Teoctist, Mitropolitul Olteniei, I. P. S. Arhiepiscop Teofil al Vadului, Feleacului și Clujului-Napoca,

Așezămîntul Bisericii Ortodoxe Române din Ierusalim

P. S. Vasile al Oradiei, P. S. Antonie, Episcop-vicar patriarhal, diaconii Constantin Dumitrescu, Evghenie Dascăl și Nicanor Motoarcă, precum și opt preoți din corala preoților din București. Din partea Bisericii Ortodoxe Române se aflau la Ierusalim P. S. Lucian, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei ortodoxe române pentru Europa Centrală și occidentală, și P. C. arhim. Vasile Costin, nou numit superior al Așezămîntului ortodox român din Ierusalim.

Scopul vizitei, precum a arătat P. F. Părinte Patriarh Justinian, a fost întreg: Intoarcerea vizitei pe care a făcut-o Bisericii Ortodoxe Române Sanctitatea Sa, Patriarhul Ierusalimului, Benedict, în anul 1968; pelerinajul la Locurile Sfinte pe unde a mers și a propovăduit Domnul nostru Iisus Hristos și în al treilea rînd, sfințirea Așezămîntului ortodox român și a paraclisului de la Ierusalim.

Toate aceste trei obiective au fost îndeplinite cu concursul binevoitor al autorităților bisericești și de stat, Prea Fericea Sa fiind primit cu deosebită căldură de Președintele Israelului, precum și de P. F. Patriarh Benedict al Ierusalimului, Patriarhul Armean, Patriarhul Latin, Custodele Locurilor Sfinte și alți reprezentanți ai statului și ai cultelor.

Insemnăm, rezumativ, momentele principale ale acestui istoric și emoționant pelerinaj.

Plecarea din București a fost marți, 20 V la orele 16 cu avion TAROM. După două ore am ajuns la Tel-Aviv, apoi cu mașinile la Ierusalim.

Miercuri, în 21 V s-a mers la biserica Învierii într-un cortegiu impresionant de ierarhi și cler, avînd în frunte pe cei doi patriarhi. În sunetul clopotelor s-a intrat în marea biserică a Sfîntului Mormînt unde ne-am închinat la Mormîntul Domnului. După închinarea și sărutarea pietrei ce fusese pe mormînt s-a cîntat în românește și grecește: „Hristos a înviat.“

Prea Fericitul Patriarh Benedict a rostit o emoționantă cuvîntare din care redăm:

„Se bucură Sionul cel Sfînt și se veselește astăzi cu bucurie negrăită văzînd împlinit acest imn pascal, la primirea pelerinajului Prea Fericitii Voastre Venerabile și Cinstite de Dumnezeu, cu

suita cinstită a Înalt Prea Sfințitorilor Arhieriei din jurul ei și a însoțitorilor iubiți... Veniți, așadar, Prea Ferice, intrați în el (mormînt) și, plecîndu-Vă genunchii sufletului și ai trupului, rugați-Vă Stăpînului păcii ca să împace lumea și anume această Țară Sfîntă, în care pentru prima oară a fost auzit mesajul păcii, al dragostei și al bucuriei între oameni, să promoveze relațiile frățești ale Sfințelor Sale Biserici și să restabilească împăcarea și unirea tuturor.“

Exprimîndu-și sentimentele de bucurie pentru binecuvîntarea lui Dumnezeu de a putea vizita Locurile Sfinte, P. F. Părinte Patriarh Justinian a rostit o cuvîntare din care redăm un fragment:

„În urmă cu 50 ani, înaintașul nostru, fericit în pomenire, patriarhul Miron Cristea, a călcat și el aceste Locuri Sfinte. A stornicit atunci un Așezămînt românesc în apropierea Sf. Mormînt al Mîntuitorului, pe care, prin bunăvoința Prea Fericitului Patriarh Benedict al Bisericii Apostolice a Ierusalimului, l-am restaurat, pictat și înzestrat cu cele necesare pentru folosul sufletesc al închinătorilor români la Locurile Sfinte.“

„Mărturisim că ne încercăm o emoție profundă văzîndu-ne astăzi la locul pămîntului, morții și Învierii Domnului, loc sfînt al răscumprării neamului omenesc. Aici, femeile mironosițe au strigat, văzînd mormîntul gol, „Hristos a înviat“. De aici Sf. Apostoli, după ce s-au convins simțînd, văzînd, auzînd și pipăind pe Domnul Cel Înviat, au plecat în toată lumea și, asistați de Cel ce le zise: „Voi fi cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacurilor“ (Matei 28, 20), au cucerit Atena filozofilor, Roma cezarilor și multe popoare, care devenind creștine, din generație în generație și pînă la deșertarea veacurilor, vor adora pe Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu și Mîntuitorul lumii.“

În Biserica Învierii s-a săvîrșit un Te-Deum, apoi membrii delegației s-au urcat pe niște trepte pînă la altarul de pe Golgota, unde s-au închinat și au sărutat locul unde a fost împlîntată crucea pe care a fost răstignit Domnul.

Ochii nu se mai săturau să privească Cetatea Sfîntă, cu atîtea locuri și evenimente care ne purtau pe urmele Mîntuitorului. De pe Muntele Măslinilor, unde eram găzduiți, se vedea întreg Ierusalimul vechi și nou. În aceeași zi se face vizită la Ministerul Cultelor în Ierusalim, la Ambasada română din Tel-Aviv (Colina Primăverii) și seara tîrziu ne aflăm pe Muntele Măslinilor, la poalele cărui se află Grădina Ghetsimani, unde a doua zi se săvîrșește Sf. Liturghie în biserică în care se află Mormîntul Maicii Domnului, al dreptului Iosif și al dreptilor Ioachim și Ana. E o biserică în care se coboară pe patruzeci și două de trepte, fiind sub nivelul pămîntului.

După unele vizite la conducători locali de stat și de culte mergem după-masă să ne închinăm la Betleem, unde s-a intrat Fiul lui Dumnezeu, localitate cam la 5 km sud de Ierusalim.

Mulțime de credincioși și copii ne întîmpină cu cîntări și fanfară, încît ni se pare că sîntem în Dumînica Floriilor la Ierusalim.

Dimineața următoare se săvîrșește Sf. Liturghie în biserica din Betleem, începîndu-se cu imnul: „Veniți să vedem unde s-a născut Hristos.“ Peștera și ieslea sînt străjuite și luminate de multe lumînări și candelă aprinse. În drum am mers pe „Calea Magilor“ și am văzut cîmpia în care se aflau păstorii cu turmele, căci pămîntul din jur era arid și desert.

În aceeași zi vizităm vestita Mănăstire a Sfîntului Sava, precum și mănăstirile Sf. Teodosie înce-

(Continuare în pag. 2)

Vizita Prea Fericitului Părinte...

(Urmare din pag. 1)

pătorul vieții de obște și Sf. Ilie, mănăstiri vechi cu viață îmbunătățită, așezate în pustiul Iudeii. Moaștele Sf. Sava au fost readuse de la Florența în anul 1965. Deasupra mănăstirii se află și mormântul Sf. Ioan Damaschin.

În ziua următoare se săvârșește Sf. Liturghie la altarul de pe Golgota, apoi se face vizită la Custodele Locurilor Sfinte, la patriarhul armean, patriarhul latin.

În aceeași zi ne ducem în grup prin Grădina Ghetsimani, valea Iosafat, la lacul Siloamului, mormintele proorocilor și în pretoriu, purtând în suflet amintirile profeților și pașii Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

Sîmbătă, în 24 V, se săvârșește Sf. Liturghie la altarul de pe Golgota, iar Duminică, în 26 V, Prea Fericirea Sa, înconjurat de un sobor mare de arhierei români și greci și mulțime de preoți, săvârșește în biserică cea mare a Învierii Sf. Liturghie. În palatul patriarhal din Ierusalim are loc o ședință solemnă a reprezentanților Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române și ai Patriarhiei Ierusalimului.

Sanctitatea Sa Patriarhul Benedict a dat o recepție în cinstea Prea Fericitului Patriarh Justinian, în saloanele hotelului Intercontinental, unde a fost găzduită delegația Bisericii Ortodoxe Române.

Cu acest prilej Sanctitatea Sa Patriarhul Benedict și Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian au rostit toasturi în care și-au exprimat bucuria de a fi împreună și de a duce pe pământul Țării Sfinte mesajul păcii și al înfrățirii între popoare.

Drumul cel mai lung al pelerinajului, dar plin de clipe emoționante, a fost vizitarea Locurilor Sfinte din nordul țării, Samaria și Galileia. Am trecut prin orașul Sihem unde am vizitat fîntina lui Iacob, unde s-a întîlnit Iisus cu femeia samarineancă. Aici am băut apă din fîntina adîncă de 40 m, lîngă care e o biserică. Lîngă toate aceste Locuri Sfinte se află biserici sau mănăstiri, îngrijite și păstrate de mărturie ale trecutului sfînt și care primesc cu ospitalitate pelerinii din toate țările. Trecem pe lîngă muntele Garizim — muntele binecuvîntării — și pe lîngă muntele Ebal — muntele blestemului —. Ne aflăm pe drumul pe care Maica Domnului a venit de la Nazaret la Betleem. Se vede localitatea Sevastia, una din capitalele țării de atunci, unde își avea palat Irod și unde a fost închis și ucis Sf. Ioan Botezătorul. Pe vechea Agora, Constantin și Elena au construit o biserică, din care se văd numai ruinele.

Inima începe a bate mai repede cînd ne apropiem de muntele Taborului — unde a avut loc Schimbarea la față a Domnului. Il urcăm pe niște serpentine lungi de 5 km. Pe munte se află urmele bisericii din sec. IV. Doi stareți români au început între 1856—1859 zidirea unei noi biserici. Un egumen și două călugărițe ne primesc și ne adapă cu ospitalitate. Stăm îndelung pe munte, privim spre cer și în jur. În vale este localitatea Deborin, în amintirea lui Debora din V. T. și a locului în care Mîntuitorul a vindecat pe copilul îndrăcit, adus de tatăl său. Coborîm de pe munte și ne îndreptăm spre Marea Tiberiadei, la locul unde iese Iordanul din ea. Privim Iordanul și ne spălăm în apa lui, apoi mergem prin cetățile de pe malul Mării Tiberiadei, amintindu-ne că sîntem pe locurile în care Iisus și-a ales Apostolii, a ținut Predica de pe munte, a săvîrșit cele dintîi minuni; vedem dincolo de mare ținutul Gherghesenilor, în timp ce pe malul nostru sînt grădini de palmieri, eucalipti, portocali, lămii și alți pomi meridionali. Se văd numai urmele vechilor localități: Magdala, Betsaida, Capernaum, din care a mai rămas numai urmele sinagogei în care a predicat Mîntuitorul. Ajungem la Nazaret, locul de reședință al I. P. S. Mitropolit Isidor, la care luăm masa, vizităm biserică, în care se află și acum „Izvorul Maicii Domnului”, lîngă care a avut loc „începutul mîntuirii”, minunea Bunei-Vestiri.

La întoarcere venim prin Cana Galileei, unde este o biserică, zidită pe locul unde după tradiție a avut loc minunea de la Nunta din Cana Galileei.

Întoarcerea o facem prin orașul Haifa, lîngă Marea Mediterană, oraș modern, trecînd pe lîngă muntele Carmel.

Ziua de 27 V este dedicată vizitării Muzeului amintirilor făcut nou în cinstea martirilor evrei căzuți în toată lumea din cauza fascismului, vizităm parlamentul, revenim în Ierusalimul vechi și vizităm zidul plîngerii și cele două moschei, zidite pe locul vechiului templu al lui Solomon. Aici e și muntele Moria pe care Avraam a voit să jertfească pe Isac.

La recepția dată de Ministerul Cultelor, Prea Fericirea Sa, Patriarhul Justinian, informează că „în țara noastră între cultele religioase există o armonie și colaborare deplină, trăind într-un climat de pace și frățietate. Odată mai mult astăzi, orînduirea socialistă din țara noastră a creat condiții prielnice unui climat de pace și colaborare între culte. Acestea se bucură de libertate deplină de funcționare și organizare, constituția țării asigurîndu-le dreptul de a se organiza după norme proprii, conform învățăturilor, canoanelor și tradițiilor lor. Totodată, ca urmare a celor de mai sus, în țara noastră s-a realizat un ecumenism interconfesional. Toți sîntem fiii aceluiași Părinte ceresc, care dorește să fie în lume pace și bunăînțelegere. Religiiile nu despart ci unesc pe oameni în realizarea marilor idealuri de pace, bine și fericirea poporului și propășirea patriei”.

Ziua de 28 V a fost consacrată în întregime sfîntirii Așezămîntului și paraclisului ortodox român din Ierusalim. Nu este locul aici să facem istoricul și înfățișarea excepțional de frumoasă a acestui așezămînt, care este o podoabă românească în Cetatea Sfîntă.

La sfîrșit, P. S. Episcop-vicar Lucian, care s-a străduit să termine și să înfrumusețeze acest locaș, a făcut o dare de seamă despre lucrările ce s-au făcut aici, cu sprijinul și purtarea de grijă a P. F. Patriarh Justinian.

În cuvîntul său Prea Fericirea Sa a spus între altele:

„Cu ajutorul lui Dumnezeu, am pus astăzi cunună unei lucrări începute cu patru decenii în urmă, sfîntînd unul din cele două așezămînte din Ierusalim. Toți cei prezenți aici ne-am unit cugetele în rugăciune avînd în inimă și mîntea noastră pe toți cei ce s-au ostenit și au adus la bun sfîrșit această sfîntă lucrare.”

A făcut, apoi, un istoric al Așezămîntului și al tuturor strădanilor ce s-au depus de-a lungul timpului pentru realizarea lui.

„Cunoscînd că acest sfînt așezămînt, a continuat Prea Fericirea Sa, pe lîngă menirea lui de locaș de închinare are și rolul de Reprezentanță a Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române pe lîngă Patriarhia Ierusalimului este de datoră noastră să amintim că între rosturile lui este și acela să întretină și să promoveze bunele relații dintre Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române și Patriarhia Ierusalimului, fără a se amesteca în chestiunile Tronului Patriarhal al Ierusalimului și ale Frăției Sfîntului Mormînt. Să împlinească permanent și după rînduială tradițională ortodoxă slujbele bisericesti spre folosul și zidirea credincioșilor acestei biserici...”

„Sîntem încredințați că prezența acestui sfînt așezămînt românesc la Ierusalim și a slujitorilor lui va fi și în viitor mărturie vie a bunelor relații de totdeauna dintre Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române și Patriarhia Ierusalimului.”

La amiază P. F. Părinte Patriarh Justinian a oferit la restaurantul regele David o masă în cinstea Sanctității Sale Patriarhul Benedict al Ierusalimului și a autorităților de stat.

Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a mulțumit cu acest prilej înalților oaspeți care au parti-

cipat la recepție și care pe tot parcursul pelerinajului au arătat solilor Bisericii Ortodoxe Române o călduroasă primire și poporului român prietenie.

Penultima zi a pelerinajului a fost consacrată vizitării unor Locuri Sfinte din sud-vestul Ierusalimului. Am trecut prin Betania, unde locuia Marta și Maria cu fratele lor Lazăr, amintindu-ne de toate cele ce a săvîrșit Iisus aici. Trecem pe drumul de la Ierusalim la Ierihon, amintindu-ne de pilda samarineanului milostiv. Intrăm în deșertul Iudeei, unde vizităm mănăstirea Sf. Gheorghe Hozevitul. La o distanță de 34 km de Ierusalim este orașul Ierihon, cel mai jos oraș din lume, la 300 m sub nivelul Mării Mediterane. În drum întîlnim Muntele Ispirii (Carantana), la poalele căruia este Ierihonul. La intrarea în Ierihon este o mănăstire pe locul unde Iisus a chemat pe Zabeu vameșul din sicomor. Și acum este tulpina unui copac, pe care abia dacă-l pot cuprinde doi oameni, despre care tradiția spune că este sicomorul în care s-a suit Zabeu.

Ne apropiem de riul Iordan, unde s-a botezat Iisus de către Ioan. Ajungem la Marea Moartă, al cărui țărm vestit îl parcurgem aproape în toată lungimea lui de 71 km. Aici întîlnim vestita regiune Qumran unde s-a făcut descoperirea unor suluri însemnate și o comunitate de esenieni, care au viețuit cu 300 de ani înainte de Hristos. Nu se dau de către ghizi competenți explicații detaliate asupra descoperirilor de la Qumran. Se văd și acum grottele în care s-au aflat sulurile cu cele mai vechi manuscrise biblice.

La capătul de sud-vest al Mării Moarte este cetatea Masada, pe un podiș înalt, vestită încă din primul veac pentru rezistența eroică pe care evreii au opus-o cuceritorilor romani ai Palestinei.

În ziua de 30 V, la ora 9 dimineața, însoțiți de gazdele primitoare și foarte atente, atît din partea statului cît și a cultelor, delegația română se îndreaptă cu mașinile spre Tel-Aviv, la aeroportul Ben-Gurion din sud de unde ne îndreptăm spre țară la orele 12.

Trecem Marea Mediterană, Cipru, Podișul Anatoliei, Bosforul și Marea Neagră, pentru ca să aterizăm pe pămîntul patriei la ora 14,20, la aeroportul Otopeni, unde delegația este întîmpinată de reprezentanți ai Departamentului Cultelor, în frunte cu Dl Gheorghe Nenciu, vicepreședinte, și de către I. P. S. Mitropolit al Banatului împreună cu consilierii patriarhali.

Călătoria delegației Bisericii Ortodoxe Române la Locurile Sfinte, în frunte cu P. F. Părinte Patriarh Justinian, este încă o verigă în lanțul legăturilor dintre Biserica Ortodoxă Română și „Biserica Mamă” a Patriarhiei Ierusalimului și o contribuție însemnată la buna înțelegere și înfrățire între oameni și popoare.

Acolo unde se simte și se aude în zilele noastre mai mult dorul și chemarea bunei înțelegeri și înfrățirii între oameni — la Ierusalim, orașul simbol al păcii — Biserica Ortodoxă Română a dus cu putere mesajul și solia păcii poporului român inbitor de dreptate și pace în lume.

Iar realizarea Așezămîntului și paraclisului ortodox român în Cetatea Sfîntă este o nouă mărturie despre prestigiul Bisericii Ortodoxe Române, sub înțeleapta îndrumare a P. F. Părinte Patriarh Justinian.

† VASILE
Episcopul Oradiei

Deosebirea dintre botezul Sf. Ioan și Taina Sf. Botez

Cu toate că Taina Sf. Botez este absolut necesară pentru mîntuire, pentru că ne dă harul nevăzut al Sf. Duh care spală sufletul de păcatul strămoșesc, ne împacă cu Dumnezeu prin Jertfa de pe Sf. Cruce a Fiului Său și ne face moștenitori ai vieții veșnice (Marcu 16, 16; Rom. 5, 9; 6, 3—5; Ef. 2, 13; Colos. 1, 14; Evr. 9, 14. 26; 10, 19; I Petru 1, 19; 2, 21; I Ioan 1, 8; Apoc. 1, 5; 5, 9) unii creștini refuză să-și boteze copiii la naștere. Ei motivează acest refuz spunînd că Domnul s-a botezat la 30 de ani, iar Sf. Ioan a botezat numai pe adulți — nu și copiii. Greșeala pornește de la faptul că identifică botezul Sf. Ioan cu Botezul creștin care este Taina sfîntă și mare, așezată de Mîntuitorul Hristos după învierea Sa, cînd a trimis pe Sf. Apostoli să învețe și să boteze toate neamurile (și pruncii), în numele Sf. Treimi (Matei 28, 19).

În cele ce urmează vom arăta marea deosebire dintre botezul Sf. Ioan, cu care s-a botezat Domnul Hristos, și Taina Botezului creștin, cu care ne botezăm noi și pruncii noștri.

1. Sf. Ioan spune despre botezul său: „Eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar cel ce vine după

mine... vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc” (Matei 3, 10; Marcu 1, 8; Ioan 1, 16; Ioan 1, 33). Ca atare, el este convins că misiunea sa este să pregătească sufletele credincioase pentru primirea Mesiei, să facă drepte cărările Lui (Marcu 1, 3). Cum, în ce fel, prin ce metodă? Prin chemarea oamenilor la botezul pocăinței, la mărturisirea și întoarcerea de la păcate, ca să fie iertați de Dumnezeu (Marcu 1, 4). Iertarea însăși, ca act al împăcării cu Dumnezeu, ne-o va aduce numai Mesia prin jertfa de pe Sf. Cruce, din care izvorăște harul supranatural, prin care ne mîntuim (Ef. 2, 8).

Iată, deci, o primă și esențială deosebire: botezul lui Ioan „cu apă”, un lucru omenesc, obișnuit și comun, fără nici o eficiență harică. Taina Botezului pe care o va așeza Domnul (în viitor) este „cu Duh Sfînt și cu foc”, deci este o lucrare dumnezeiască, excepțională, cu mare eficiență harică.

2. După Învierea Sa din morți, Domnul Hristos a făcut distincție clară între cele două botezuri,

(Continuare în pag. 4)

Un martir al neamului

În lucrarea: „Regimentele grănicerești din Transilvania”, Ed. militară 1973, p. 45, prof. dr. Carol Göllner amintește în trecut numele martirului Tănase Tudoran, al cărui chip a intrat adînc în conștiința oamenilor din părțile Bistriței-Năsăudului, datorită morții sale de martir, pentru că a îndrăznit, ca de altfel mulți alții, să se opună opririi trecutelor stăpîniri.

Relatări despre Tănase Tudoran am ascultat de la Ion Melineanu, de loc din satul Sebeș-Bistrița, care își avea amplasată stîna pe Măgura Călimanilor, un om trecut de 70 de ani, dar sfîtos și mîndru de amintirile ce le depăna seara în fața focului de la stîna.

În seara cînd am fost și eu de față l-am rugat să-mi vorbească de acela care a rămas în istorie și legendă sub numele de Tănase Tudoran. Bătrînul mă privi bănuitor și-mi zise:

— Ei fiule, e mult de atunci, mă întreb de oameni pe care i-a-nghițit de mult pămîntul.

Acel Tănase Tudoran de care mă întreb a fost un om bun, mîndru și viteaz. Cînd veni pacostea cu generalul Bucow avea vîrsta de 120 de ani, era la vîleat 1763 de la întruparea Domnului. Așa cum povesteau bătrîni din vechimea vechimilor, sîngerosul general a venit în Transilvania, înecînd-o în sînge. Crăiasa din Beci (Viena) a dat ordin ca toți oamenii împărăției care vor îmbrăca haina militară, depunînd jurămînt, că vor apăra granițele țării, vor fi liberi, scutiți de iobăgie.

Oamenii din părțile noastre ale Bistriței și Năsăudului s-au hotărît să se înroleze în armată. Pentru a asista la depunerea jurămîntului a venit însuși generalul Bucow. Lumea s-a adunat pe ritul dintre Năsăud și Salva, numit de noi „Mocirlă”. Cînd generalul a-nceput să citească jurămîntul, oamenii au rămas cruciți de ce le-a fost dat să audă. Primele cuvinte din jurămînt li s-au părut cu un trăsnet.

— Jurăm că vom muri pentru -nălțata Crăiasă din Beci, ori și unde pe pămînt ori apă, vom îmbrățișa cu toții credința catolică și îi vom demasca pe toți acei eretici care vor mai îndrăzni

să facă agitație și să creadă în vechea credință valahă.

La auzul jurămîntului citit de general, din mulțime a ieșit un om călare, cu sabia scoasă din teacă, înaintă în fața mulțimii trei pași spre general, căruia întorcîndu-i spatele se adresa mulțimii, grăindu-i:

Oameni buni, cîte furtuni bîntuiră aceste locuri, tociră și stîncile munților, smuls-au din rădăcini copacii pădurilor, prefăcut-au sate în scrum, dar pe noi nu ne-au clintit; aici ne-am născut, odată cu pămîntul, odată cu această brazdă de țărînă pe care o udăm cu sudoarea frunților noastre, pentru un boț de mămăligă mucegăită. Aceasta numai pentru faptul că nu vrem să ne lepădăm limba, datinele și credința străbună. Dragii mei, priviți-mă, pe umeri mei apasă 120 de văleături, spuneau bătrîni cei ale căror oase de mult se hodinesc sub glie, că noi de nicăierea n-am venit, n-am cotropit nici cînd popoare, nici pămînturi străine, nici n-am obligat pe nimeni nici să creadă nici să nu creadă în credința noastră. Pe fiecare l-am lăsat în vrerea lui. Trecut-au hunii, dar nu ne-au hunit, venit-au avarii dar nu ne-au avarit, trecut-au tătarii ca vîntul, pîrjolind satele, dar nu ne-au tătărit, ei acum acest domn general, după ce trece prin foc și spadă întregă Transilvania după ce înneacă în sînge satele, bisericile și mănăstirile noastre, prefăcîndu-le mai rău ca tătarii în scrum, vine la noi să jurăm credința prealuminată crăiese, să jurăm că ne vom lăsa credința, credința în care am fost botezați, în care au trăit, au muncit și-au murit moșii și strămoșii noștri, noi să lepădăm credința noastră și să ne închinăm unei alte credințe aduse de mărița sa de aiurea, să mergem să murim la marginea lumii, pentru cine, iar familiile noastre să le lăsam pradă lăcomiei celor ce ne storc vlaga din trup.

Introducîndu-se apoi către general, bătrînul îl privi tăcut și îi zise:

— Unde-i hîrtia de slobozenie mărite doamne? Vrem s-o vedem și noi să știm pentru ce jurăm. Am spus de la-nceput că noi ne apărăm pămîntul nostru străbun, nu țările cotropite de prea-puternica crăiasă.

Generalul îi zise ceva talmaciului, acesta la rîndu-i i se adresa lui Tănase:

Veți primi semnătura de slobozenie a măritei crăiese cît de curînd. Tănase cu un zîmbet batjocoritor, stăpînit și demn, îi răspunse:

— Spune-i stăpînului tău, că atunci cînd vom primi în mîinile noastre hîrtia de slobozenie, vom depune jurămîntul din care cerem să fie scoase vorbele prin care sîntem obligați să ne lepădăm credința străbună.

Trezindu-se parcă dintr-un somn adînc, bătrînul își smuci calul și arătînd către general, cu sabia ridicată ordonă mulțimii:

— Arestați-! Mulțimea năvăli spre locul unde Bucow și Pavel Aron al Blajului stăteau înconjurați de armată. Generalul văzînd puhoiul de lume pusă-n mișcare, încălăcă în grabă și urmat de cîțiva soldați credincioși o luă la sănătoasa, scăpînd cu greu de apele Iențului în undele căruia îi rămase cel mai bun sfetnic.

Petru Pavel Aron cu fața galbenă ca de ceară rămase singur în vîltoarea mulțimii, gata să fie doborît de cei care voiau să pună mîna pe viteazul general. Văzîndu-l, Tănase își oroi drum prin mulțime și ajungînd lîngă el îi zise:

— Cine ești dumneata părintele?

— Sînt vlădica Blajului, răspunse cucernicul dîrdîind.

— Deci dumneata ești cel care ai făcut ruptura cea mare între români. Du-te cu bine părinte și pe mealeagurile noastre nu mai ai ce călca. Du-te la acei pe care îi slujești, noi avem preoții noștri, credința noastră, pe care n-o lepădăm nici cu prețul vieții.

Peste cîteva zile a sosit armată multă și a fost arestat Tănase Tudoran. După luni de zile de tortură, generalul Bucow a semnat sentința de condamnare la moarte prin zdrobirea cu roata a bătrînului Tănase Tudoran și a încă vreo 10 inși. Sentința a fost executată într-o noapte acolo pe Mocirlă. Trupurile celor trași pe roată au fost înmormîntate pe ascuns, unde? nimenia nu știe.

Pe mormintele unor astfel de martiri și eroi ai poporului nostru au răsărit anii libertății noastre de astăzi, pentru toți fiii acestui pămînt.

Chipuri ca cel al bătrînului Tănase Tudoran se cuvine să le avem în permanenta noastră cinstire.

D. Boieru-Hodăceanu

Un sol al artei populare bisericicești

Credincioșii Bisericii noastre și-au exprimat și își exprimă credința, dragostea lor de Dumnezeu nu numai prin rugăciune, prin cultul divin, prin faptele bune, ci și prin diferite forme de artă: Troițe, cruci, încrustări în lemn sau diferite țesături cu teme biblice etc.

Un curent puternic l-a reprezentat în acest sens pictarea de icoane pe sticlă, în care, în secolele XVIII—XIX mai ales, s-au distins iconari vestiți în diferite zone ale țării, cu deosebire în Transilvania. Aceste icoane pe sticlă, lucrute mai ales cu penelul inimii și al evlaviei creștinești ortodoxe, formează astăzi un capitol de seamă în patrimoniul cultural al Bisericii și Patriei noastre, păstrîndu-se cu grijă în bisericile și casele credincioșilor noștri, ba chiar în colecții deosebit de bogate, cum sînt de pildă cele de la parohia Sibiel, Mănăstirea Brîncoveanu ș. a.

Izvorul acestei frumoase arte populare bisericicești nu a secat, ci el continuă prin diverși iubitori ai acestei îndeletniciri, iar unul dintre cei dăruți cu pricepere și pasiune acestei arte este protos. *Timotei Tohăneanu* de la Sf. Mănăstire Brîncoveanu de la Sîmbăta de Sus, jud. Brașov, părintele Timotei pricepîndu-se în egală măsură la sculptură, pomicultură, apicultură etc. În toate aceste îndeletniciri are o activitate bogată, excelînd însă, în ultimii ani, în aceea de iconar pe sticlă.

Astfel, în anul 1970 deschide la Brașov prima expoziție personală, iar în 1972 participă în același oraș, alături de alți pictori și sculptori din țară, la un concurs de artiști amatori.

În luna martie 1973 a deschis o expoziție personală la București, în cadrul galeriilor de artă, care s-a bucurat de mult succes. Condica de impresii este grăitoare în acest sens, din care desprindem aprecieri ca aceasta, venite din partea unor specialiști în materie: „Monahul și pictorul Timotei (Tohăneanu) vine cu o expoziție de pictură pe dosul sticlei în spiritul vechilor icoane pe sticlă din sudul Transilvaniei, dar aducînd foarte multe, chiar substanțiale înnoiri, îmbogățind acest gen de artă plastică. În afara icoanelor, minunatelor icoane, pe care le lucrează la Mănăstirea Sîmbăta de Sus... Timotei ne prezintă o serie de lucrări

cu subiect laic... Continuator al zugravilor de icoane din Făgăraș: Sava Moga, Ioan Pop, Timforea etc., Timotei aduce în pictura actuală un suflu de bucurie de a trăi, care se răsfrînge în compoziție, în colorit, în scene de amănunt, care sînt atît de perfect subordonate întregului compozițional.”

Din lucrările expuse la această expoziție, care oglindește figuri de voievozi și aspecte din viața oamenilor din Țara Făgărașului, unele publicații au reprodus un însemnat număr în paginile lor, ca de exemplu „Flacăra”, „Magazinul istoric” ș. a.

În mai 1974, părintele Timotei Tohăneanu deschide în aula Institutului Teologic de grad Universitar din București, cu concursul Sf. Patriarhii, o altă expoziție personală, unde a prezentat 50 lucrări, despre care președintele de onoare al Consiliului Ecumenic al Bisericilor din Geneva, Dr. Vissert Hoft, scria: „Ne exprimăm bucuria de a fi luat contact cu una din multiplele expresii ale artei populare religioase, atît de pline de neasemuite frumuseți.”

Icoanele precum și celelalte lucrări pe sticlă ale părintelui Timotei se bucură însă de mare atenție și peste hotare.

Așa de pildă în 1973 a participat cu mult succes la un concurs de artă populară naivă, care s-a deschis la Logano, în Elveția, unde a prezentat 80 lucrări și cu care prilej a fost chemat la Geneva și Zürich, fiind obiectul unor emisiuni de televiziune, care, alături de presă, a făcut o largă propagandă artei populare românești.

Un ciclu de trei expoziții personale a fost organizat apoi în primăvara acestui an în Belgia și anume: între 8—21 februarie la Bruxelles, între 4—12 martie la Anvers și între 1—7 aprilie 1975 în orașul Brugge. Toate cele trei expoziții s-au bucurat de deosebit succes, vernisajele sau deschiderile lor oficială făcîndu-se în prezența ambasadei române, a ministrului belgian al culturii, a primarului orașului respectiv, cu care prilej s-au adus elogii artei populare românești, sub ambele ei aspecte.

Presă și televiziunea belgiană s-au ocupat pe larg de această manifestare bisericicească românească,

ceea ce a contribuit la cunoașterea spiritualității noastre ortodoxe. Menționăm că părintele T. Tohăneanu, îmbrăcat în haine călugărești, în cursul expozițiilor a pictat permanent în fața vizitatorilor, care erau puși astfel în legătură directă cu un aspect din viața religioasă din țara noastră, al cărei nume bun a crescut și în felul acesta pe mealeagurile belgiene.

Revista săptămînală de cultură și informație „Special”, din 5 februarie 1975, a publicat un amplu articol în care se fac referiri asupra vieții și activității mănăstirilor noastre, asupra cadrului de acasă în care lucrează părintele Timotei, „ortodox de religie, ortodox și în temele sale”, precum și asupra tehnicii de lucru a acestui vrednic fiu al Bisericii noastre. Materiale elogioase pe marginea celor trei expoziții au publicat și revistele: „La Libre Belgique”, numerele din 11 și 13 februarie 1975, „Agefi” din 15 februarie 1975, „Het Volk” din 7 martie 1975 ș. a.

Ambasadorul României la Bruxelles, dl. Alexandru Lăzăreanu, a oferit, la 1 aprilie 1975, un dejun în cinstea protos. I. Tohăneanu.

Prin grija I. P. S. Nicolae Mladin, Mitropolitul Ardealului, a conducerii Mănăstirii Brîncoveanu, părintele Timotei are asigurat în incinta mănăstirii un atelier special, unde, ajutat de cîțiva ucenici, duce precum vedem mai departe, cu mult succes, arta icoanelor pe sticlă, îmbinînd astfel munca cu rugăciunea, după modelul vieții noastre monahale de totdeauna, îndeletnicirea sa și a altora de acest fel contribuind în același timp la cunoașterea Bisericii noastre și a vieții religioase din Patria noastră.

Gh. P.

INFORMAȚII

● Din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, Duminică, 6 aprilie 1975, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul, înconjurat de un sobor de preoți, a sfințit biserica din Daia Română, prot. Alba Iulia, care a fost consolidată și reînnoită cu zugrăveală exterioară și interioară.

Predica zilei a fost rostită de P. C. pr. D. Abrudan, lector la Institutul teologic din Sibiu.

La sfârșitul Sf. Liturghii, P. C. pr. N. Cantor a expus învățătura Bisericii noastre despre preoție, iar părintele N. Baci, parohul local, distins cu rangul de „iconom“, a prezentat raportul cu situația actuală și realizările efectuate în parohie.

În cuvântul de învățătură, P. S. Episcop-vicar Emilian a arătat între altele: „Biserica este numită pe drept cuvânt casa lui Dumnezeu, deoarece spre ea ne cheamă căldura aceleiași iubiri pe care o simțim în casa părinților noștri trupești. Cine oare nu poartă cu sine toată viața nostalgia căminului părintesc, dorul după toate bucuriile trăite alături de părinții și frații noștri iubiți? Tot așa, cine oare dintre credincioși nu rămâne stăpânit de aceeași nostalgie și același dor după biserica în care s-a botezat și s-a rugat și care este casa Părintelui ceresc?”

Sînt bucuros să constat că această iubire față de casa Domnului au și credincioșii parohiei Daia Română. Din felul cum au înfrumusețat și au pus în rînduială locașul sfînt se vede că îl iubesc fierbinte pe Dumnezeu și că împărtășesc întreolaltă simțămintele de adevărați frați. Lucrurile trainice și frumoase se pot realiza numai în unitate frățească.

● Duminică, 13 aprilie 1975, în catedrala mitropolitană din Sibiu s-a săvîrșit un parastas întru amintirea episcopului Vasile Stan, de la a cărui adormire în Domnul s-au împlinit 30 ani, precum și 100 ani de la naștere. A vorbit cu acest prilej P. C. prot. S. Radu.

Au fost de față membri familiei și un mare număr de foști elevi ai neuitatului vlădică.

● Duminică, 20 aprilie 1975, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul a slujit, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, un parastas întru pomnirea adormitului în Domnul mitropolit Nicolae Colan.

La sfârșit, într-un cald cuvînt, P. S. Sa a evocat personalitatea răposatului ierarh, subliniind aspecte din activitatea desfășurată ca episcop la Cluj-Napoca, cu deosebire în perioada 1940—1944, apoi ca arhiepiscop și mitropolit la Sibiu.

● În zilele de 6—7 mai 1975, Centrul arhiepiscopesc Sibiu a fost vizitat de dl. Jon de Graaf, profesor la Facultatea de Teologie din Utrecht (Olanda), fiind însoțit de pastorul G. Henk van de Graff și studentul teolog olandez Hary Mondeel, care studiază la Institutul teologic ortodox din Sibiu.

În seara zilei de 6 mai a. c. oaspeții au fost de față la vecernia slujită în catedrala mitropolitană din Sibiu, după care au participat la cina oferită de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, la care au mai fost prezenți: Eminența Sa Domnul Episcop ev.-lut. Albert Klein din Sibiu, P. S. Episcop-vicar Emilian Rășinăreanul și P. C. prof. Grigorie Marcu.

A doua zi, 7 mai a. c., oaspeții au vizitat Institutul Teologic Protestant, ramura evanghelică C. A. de la Sibiu, și o seamă de obiective culturale din Sibiu, iar după masa de prînz de la reședința mitropolitană din Sibiu și-au luat rămas bun de la I. P. S. Mitropolit Nicolae și P. S. Episcop-vicar Emilian și au plecat spre Cluj-Napoca, exprimîndu-și satisfacția pentru cele ce au văzut.

● După ce în prealabil a luat parte joi, 8 mai 1975, la un program desfășurat în catedrala ev.-lut. și reședința Episcopiei ev.-lut. din Sibiu, în cadrul căruia a luat cuvîntul și P. C. prof. dr. Grigorie Marcu, reprezentînd Mitropolia Transilvaniei, personal pe I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin, cît și P. C. prof. dr. Al. Ciurea, parohul parohiei ort.

rom. din Stockholm—Suedia, vineri, 9 mai 1975, Centrul arhiepiscopesc din Sibiu a fost vizitat de Eminența Sa dr. Olof Sundby, Arhiepiscopul-Primat al Bisericii luterane din Suedia, însoțit de pastorii Lars Carlzon și Henrik Svanungsson.

Oaspeții au fost salutați de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care era înconjurat de P. C. vicar Tr. Belășcu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. profesori M. Șesan și Gr. Marcu.

S-au purtat cu acest prilej discuții cordiale de interes bisericesc și cu caracter general.

Em. Sa Arhiepiscopul-Primat Olof Sundby și I. P. S. Mitropolit Nicolae au rostit scurte alocuțiuni ocazionale, dînd expresie bucuriei de a se afla împreună, „împreună străduindu-ne pentru binele Bisericilor și popoarelor noastre“.

Din scrisorile cititorilor noștri de peste hotare

Cu multă dragoste am primit și continui să primesc foaia religioasă „Telegraful Român“, pentru care nu găsesc cuvinte să vă mulțumesc.

Este foarte adevărat că pentru noi românii de peste hotare contactul cu țara noastră mai ales d. p. d. v. religios este un tezaur fără preț, este cum o numim noi creștinii o „hrană sufletească“.

Nu pot reda în cuvinte cu cîtă bucurie citesc și recitesc minunatele Dvs. articole, poezii etc., pline de adevărată înțelepciune...

Domnul să binecuvînteze țara noastră, România.

Mrs. Olga Rosenblatt-Roth

Buffalo

U. S. A.

Gînduri creștine

„Căci El, Hristos, este pacea noastră.“
(Efes. 2, 14)

Cuvîntul acesta de mărturie al Sf. Apostol Pavel este totodată un apel către credincioși, ca să stăruie în chemarea făcută de însuși Mîntuitorul Iisus Hristos, ca poruncă nouă: „Să vă iubiți unul pe altul, precum eu v-am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți“ (Ioan 13, 34). Porunca aceasta se cunoaște teoretic, dar practic, în viață, este ea oare aplicată întocmai, în general și în special?

Sf. Ambrosiu din Milano, comentînd acest citat, preciza că „unde este pacea, este și Hristos, pentru că Hristos este pacea; și unde este dreptate, acolo este și Hristos, pentru că Hristos este dreptate“. În adevăr, Sf. Apostol Pavel completează: „Hristos Iisus pentru noi s-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare“ (I Cor. 1, 30).

De ce atunci, între creștini, este totuși discordie, ponegrire, invidie și dușmănie și altele de acest fel, tocmai acele pe care le combătea atît de pătrunzător Sf. Ioan Scărarul în minunata sa operă despre „Scara paradisiului“?

„Bucurie va fi în cer pentru un păcătos care se pocăiește...“
(Luca 15, 17)

Mîntuitorul Iisus Hristos pune în contactul Său cu ucenicii și cu cei care se apropiau de El mare accent pe credință și pe căință nesilită. De aceea între parabolele Sale sînt cîteva care scot în evidență aceasta. De pildă parabola cu oaia pierdută (Luca 15, 4), parabola cu pierderea banului (Luca 15, 8) și mai ales parabola „fiului pierdut“ (Luca 11—21).

De prima dată în aceste pilde indică întristare: pierderea oii, pierderea banului și pierderea fiului. Dar îndată după suferirea pierderii este accentuată voința celui ce a suferit-o să îndrepte starea dată și urmează bucuria: de a regăsi oaia, de a regăsi banul și fiul pierdut se regăsește în muștrare de cuget și în căință nesilită; oaia și banul sînt regăsite și fiul răstăcit se întoarce smerit acasă...

Adevărat este deci cuvîntul Mîntuitorului Iisus Hristos, cînd a spus: „Tot așa va fi bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăiește, decît pentru nouăzeci și nouă de „drepti“, care n-au nevoie de pocăință“ (Luca 15, 7). Oare în adevăr există credincioși care nu au nevoie de căință nesilită?

prof. M. Șesan

Deosebirea dintre Botezul Sf. Ioan...

(Urmare din pag. 2)

zicînd: Ioan a botezat cu apă, iar voi vă veți boteza (în viitor) cu Duhul Sfînt nu după multe aceste zile (F. Ap. 1, 5). Aici este anunțat limpede botezul creștin care începe în ziua Rusaliilor, cînd s-au botezat mai întîi Sf. Apostoli, dar — în chip excepțional — fără apă (F. Ap. 2, 3—4).

Acest Botez l-am primit și noi de la Sf. Duh prin Apostolii Domnului. Acest Botez ca Taină îl avem în etern în Biserica creștină ortodoxă (Ioan 1, 33; F. Ap. 2, 38. 41; 19, 2—5). Cu el ne-am botezat și pe acesta îl voiește Hristos-Dumnezeu, iar nu botezul lui Ioan care a încetat de două mii de ani.

3. Urmînd pilda Mîntuitorului, Sf. Apostoli au făcut aceeași deosebire între botezul lui Ioan și Botezul creștin. Astfel, în Faptele Apostolilor citim că fiind Sf. Pavel în Efes, a întîlnit cîteva ucenici de-ai lui Ioan, și i-a întrebat dacă au primit Duhul Sfînt, după ce au crezut. Iar ei i-au răspuns: „Dar nici n-am auzit dacă este Duh Sfînt. Și el a zis: Dar în ce v-ați botezat? Ei au zis: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunînd poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus Hristos. Și auzind ei s-au botezat în numele Domnului Iisus. Și punîndu-și Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit asupra lor...“ (19, 1—6).

4. În sfîrșit, altă deosebire dintre botezul lui Ioan și Taina Sf. Botez creștin o arată faptul că, atunci cînd s-a botezat Domnul Iisus în Iordan, Taina Botezului nu exista, iar împărăția lui Dumnezeu care se apropia nu era încă deschisă trebuia așteptată Jertfa, Moartea și Învierea Sa (Matei 3, 2; 4, 17).

De aceea în timpul activității Sale publice, Domnul Hristos trimite pe Sf. Apostoli numai să propovăduiască Evanghelia (Matei 11, 5; Ioan 7, 22; 8, 1; 9, 6), iar nu să boteze, pentru că puterea celui rău n-a fost zdrobită și harul încă nu s-a dat. Abia după învierea îi va trimite să boteze (Matei 28, 19) cu harul Sf. Duh, care se va coborî peste ei (F. Ap. 2, 38) și odată cu aceasta se va actualiza etern Taina Sf. Botez creștin în istorie.

Tradiția bisericească adevărește distincția dintre Botezul Sf. Ioan și Botezul creștin, cu marea superioritate a celui din urmă. Astfel, Sf. Clement Alexandrinul zice că, botezul Sf. Ioan era numai o pregătire pentru Taina Botezului creștin, după cum întreg Testamentul Vechi, a fost o pregătire, îndrumare și călăuză spre Testamentul Nou — spre Hristos (Gal. 3, 24).

Se pune întrebarea: Pentru ce s-a botezat la 30 de ani Domnul Hristos Cel fără de păcat (Evr. 4, 15), care nu avea nevoie de pocăință?

Iată unele motive:

1. La această vîrstă era socotit un om capabil să învețe pe alții. Domnul și-a început acum activitatea Sa publică.

2. Sf. Ioan Gură de Aur spune că Domnul Hristos s-a botezat la Iordan — unde era atunci popor mult — ca Sf. Ioan să-l arate lumii, să-l descopere tuturor, să-l vadă mulțimea, căci nimeni nu-l cunoștea, nici chiar Ioan, deoarece El trăia retras pînă atunci în Nazaretul Galileii (Matei 3, 15; Ioan 1, 31). De aceea — arătîndu-L tuturor că El este Mesia cel mult așteptat, Sf. Ioan zice: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii... despre care am spus că vine după mine“ (Ioan 1, 29—36). Deci Mesia a venit, credeți în El și urmați Lui. Mărturia Sa este adevărată (Ioan 1, 33).

3. În al doilea rînd, zice tot Sf. Ioan Gură de Aur, Domnul s-a botezat ca să împlinească „toată dreptatea“ (Matei 3, 14—15), adică se supune rînduiclii voite de Dumnezeu, să împlinească poruncile Lui, care-l fac pe om drept înaintea Lui.

Atitudinea Mîntuitorului Hristos în fața botezului Sf. Ioan rămîne pildă vie urmată de toți creștinii. Și noi trebuie să ascultăm și să împlinim voia lui Dumnezeu, să facem poruncile Lui, așa cum sînt revelate ele în Scriptură și în Sf. Tradiție.

În concluzie: a) Domnul Hristos nu s-a botezat ca să se curățe de păcat, nici pentru pocăință, nici pentru primirea harului divin, pentru că este în veci Dumnezeu nostru.

b) Taina Sf. Botez nu trebuie identificată sau confundată cu Botezul Sf. Ioan. Ea nu trebuie nici înlocuită, cu botezul Sf. Ioan, sau cu orice alt botez cum fac greșit unii creștini de azi.

c) Botezul lui Ioan a fost un simbol al pocăinței și pregătirea sufletele pentru primirea Mesiei. De aceea el a botezat numai pe cei vîrstnici — căci nu era necesar copiilor pentru că nu curăța de păcate.

d) Păcatele le curăță numai Taina Sf. Botez creștin, care este veșnică și absolut necesară pentru prîmosec și pentru vîrstnici, căci toți avem păcatul strămoșesc și numai curății putem deveni fiii lui Dumnezeu și moștenitorii împărăției Sale.

Prot. Simion Radu